

стието, които невидима ржка държеше високо надъ жестокия бой, привеждаха се и клонѣха вече на една страна.

Скоро вънъ отъ селото, на южната му страна, се очерта нашата верига. Неприятелътъ бѣше отблъснатъ, селото — превзето.

II

Отъ тая минута боятъ явно почна да отслабва. Гърмежитѣ ставаха все по-рѣдки и по-рѣдки и само понѣкога ненадейно зачестяваха и пакъ замлъкваха, като последни избухвания на угасващъ пожаръ. Близко предъ насъ се яви командирътъ на полка съ щаба си. Навѣрно той идѣше откъмъ позицията. И по тия чудни, невидими пжтища, по които бързо се разнасятъ новинитѣ на бойното поле, ние скоро научаваме всичко. Турцитѣ вече отстъпвали по цѣлата линия. Радостно облекчение раздвижи всички, тежкиятъ товаръ на безпокойствието и неизвестността падна. Войниците запrikaзваха по-високо, насѣдаха въ по-свободни пози, запrikaзваха и въ дъжда се заизвива синкавиятъ димъ отъ цигаритѣ.

Откъмъ Провадия се зададе и бригадниятъ командиръ. Разбира се, той вече знаеше всичко и самъ трѣбваше да е твърде зарадваванъ отъ успѣха. Но у едни хора веселото разположение се проявява въ истинско до-